

எஸ்
உலக நெடுங்கணக்கள்

பாக 104

வி. வெள்ளையன்

செயா

உலகநீதிக்கதைகள்

முதலாம் பாகம்

०५२६

அ.சீரியர் "மேற்வாசர்"
ஞானசிரோமனி
வித்துவான் சைவப்புலவர்மணி

தி.ந.வ. செல்லலூயா

கிரிமலை யோகர்ச்சுவாமி மகளிர் துவநிதைய. வெளியிரு

1996

நால்	:	செய்யா உலக நீதிக் கதைகள்
அங்கிரியர்	:	ஞானசிரோமணி வித்துவான் தசவப்புலவர்மணி வ. செல்லையா
வெளியீடு	:	கீரிமலை யோகர்ச்சவாமி மகளிர் தவநிலையம்
முதற்பதிப்பு	:	டிசம்பர் 1996
பதிப்புரிமை	:	அங்கிரியருக்கு
பக்கங்கள்	:	40
அளவு	:	5" x 7 1/2"
பிரதிகள்	:	1000
அச்சிட்டோர்	:	ஷந்தி சக்தி பிரின்டிங் இன்டஸ்றிள் கொழும்பு ~ 12
விலை	:	25.00

<u>உள்ளடக்கம்</u>	<u>பக்கம்</u>
1. அணிந்துரை	
2. அணிந்துரை	
3. நூன் முகம்	
4. முத்தோர் சொல் வார்த்தை அழுதம்	1
5. நாட்டைக் காத்த சிறுவன்	4
6. அனுபவமே நல்லாசிரியன்	6
7. என்னாலே தான் எல்லாம் நடக்கும்	9
8. அடாது செய்தவர் படாது படுவர்	12
9. வேடம் தந்த பரிக	17
10. உச்சித நற்கிரியை	19
11. ஏழை விதவையின் காணிக்கை	23
12. ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று	25
13. குற்றவாளிக்கு உதயமான ஞானம்	28

அணிந்துரை

சீறுவர் வாழும் மனைகளில் மாலை நேரங்களிற் சீறப்பாக உணவருந்தீய ஷின் படிக்கைக்குச் செல்லும் நேரம் ஒரே அமர்க்களமாக இருப்பதுநாமெல்லோரும் அறிந்த உண்மை. அதுவும் பாட்டிமார் உள்ள மனைகளில் இது இன்னும் கூடுதலாக இருக்கும், "பாட்டி, பாட்டி, கதைசொல்லுங்கள்" என்றால் ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கும். அதாவது கதை கேட்பதீல் சீறுவருக்கு அலாதீயான விருப்பம்.

ஆரம்பத்தில் தங்கள் அனுபவத்தீற் கெட்டிய எலி, பூனை, நாய், குரங்கு போன்ற பிராண்கள் பற்றியும், வளை வளர தமது அனுபவத்தீற்கு அப்பாற்பட்ட புசி, கராடி, சீங்கம், யானை போன்ற மிருகங்கள் பற்றியும் மேலும் மகாத்மாகாந்தி, நெப்போலியன், இராமன், சீதை, இரவணன், தருமர், அர்ச்சனன் போன்ற சரித்தீரப் பெரியார்களின் கதைகள் வரலாறுகளையும் சீறுவர் நன்கு சுவைக்கின்றனர்.

"செயா உலக நீதிக் கதைகள்" சீறுவரின் ஆர்வங்களை பூர்த்தி செய்யக் கூடிய பத்துக் கதைகளை உள்ளடக்கியிருக்கின்றன. பஞ்சதந்தீரக் கதைகள், அராபீயக் கதைகள் வீவிலை வேதம் முதலை நூல்களிலிருந்து தெரிந்தெடுக்கப் பெற்ற இனிய கதைகள் இந்நூலில் இடம் பெறுகின்றன. வாசிப்பவனதும், கேட்பவனதும் வயது, ஆற்றல் உளச் சார்பு (Age, ability and aptitude) முதலையெற்றிற்கு உகந்தவாறு கதைகள் தெரிவு செய்யப் பெற்றிருப்பது ஆசீரியரின் நுண்மான் நுழை புலத்தினையும் அனுபவ முதிர்ச்சியையும் துறைபோகக் கற்றுத் தெளிந்த உள்ளத்தினையும் தெள்ளிதீற் புலப்படிக்குதின்றன. கீழ்ப்பறாவினதும், அரேபிய கடற் பிரயாணியினதும் அனுபவமுதிர்ச்சியும் ஓல்லாந்தச் சீறுவனின் நாட்டுப்பற்றும், ஆற்றங்கரைக் குடிசையில் வசீத்த கீழவீயின் கடவுள் பக்தியும் எமது இளங்சீரார்களின் உள்ளங்களில் பசுமாத்தாண் போல் பதியும் பண்புகள் என்பதீல் ஜயமில்லை. ஆசீரியரின் இம்முயற்சி தமிழ் இலக்கியத் துறையில் காணப்படும் இன்னோர் களங்கத்தை நீக்கும் கதீரொளியாகும். ஆங்கிலம், பிரெஞ், ஜேர்மன் முதலைய புறநாட்டு மொழிகளில் காணப்படும் "சீறுவர் இலக்கிய" வளம் நம் மொழியில் இல்லாத குறையை நிறைவாக்க "செயா உலக நீதிக் கதைகள்" ஆசீரியரின் ஓர் முன்னோடியென்றே கருதவேண்டியள்ளது. இந்நூல் நீண்று நீலவத் தமிழ் மக்கள் ஆதரவளிப்பாராக.

"யழனா"

ஆளைக்கோட்டை,

சி. விஸ்வலிங்கம்
முன்னாள் அதிபர்.
முன்னாள் ஆசீரியர் கலாசாலை பயிற்சிக்.

அணிந்துரை

காலுக்கு அளவாகத்தான் செருப்பைத் தேடவேண்டும். செருப்புக்கு அளவாகக் காலைக் குறைக்க முடியாது. குழந்தைகளின் அறிவுத் தரத்துக்கு ஏற்ப நால்களை எழுதி அவர்களை வாசிக்கச் செய்ய வேண்டும். கண்ட கண்ட நால்களை எல்லாம் அவர்கள் வாசிக்க முடியாது.

"தவறான கல்வி போதிக்கப்பட்ட பின்னை தொலைந்த பின்னை" என்றார் ஜோன் கெனடி. தவறான நால்களை வாசிக்கத் தொடங்கிய பின்னையும் தொலைந்த பின்னை தான். ஆகவே சரியான நால்களை (பாடப் புத்தகங்களை விட) அவர்கள் கையில் கொடுப்பது சமுதாயத்தின் பொறுப்பு.

"சாம்ராஜ்யங்களின் தலைவரிதி இளைஞர்களின் கல்வியில் தங்கியுள்ளது என்றார் அரிஸ்டோட்டால். எமது நாட்டின் தலைவரிதி எமது பின்னைகள் எப்படிப்பட்ட நால்களை வாசிக்கிறார்கள் என்பதிலும் கூடத்தான் தாங்கியுள்ளது"

குழந்தை விரும்புகிறதே என்பதற்காகச் சாக்கடையில் விழுந்து விட்ட ஐஸ்பழுத்தை ஒரு பெண் எடுத்துக் கொடுத்தால் அவள் ஒரு தாய் இல்லை என்று நிச்சயமாகக் கூறலாம். அதே போல் எமது குழந்தைகள் "கொமிக்ஸ்" புத்தகங்களையும், துப்பறியும் கதைகளையும் தான் விரும்பிப் படிக்கிறார்கள் என்று கூறி அத்தகைய நாலை ஒருவர் எழுதுவாரானால் அவர் சமுதாய மேன்மையை விரும்பாத ஒரு மனிதர் என்று சந்தேகமின்றிக் கூறலாம்.

இது சமுதாய மேன்மை காண விரும்பும் அறிஞர் ஒருவர் எழுதிய எழுத்து. சமுதாயம் எதைக் காணவேண்டுமோ அதை எழுதவேண்டும் என்பார் கி.வா.ஐ. அந்த வகையில் இந்த நீதிக் கதைகளை எழுதியுள்ளார் சைவப்புலவர்மணி வித்துவான் வ. செல்லையா அவர்கள். அக்கதைகளைப் படித்து இன்புறப் போகும் எமது தமிழ்க் குழந்தைகள் பேறு பெற்றவர்கள்.

குழந்தைகளுக்கான நால்களை மிகக் குறைவாகவே வெளியிட்டு வருகின்ற ஒரு சமுதாயத்தில் இந்த "செயா உலக நீதிக் கதைகள்" பெரும் வரவேற்பைப் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை.

விழிசிட்டி,

தெல்லிப்பழை.

20-09-96

கோகிலா மகேந்திரன்.

நான்முகம்

வாசிப்பு ஒருவனை முழு மனீதனாக்கும் என்பது பெரியோரின் நம்பிக்கை. கண்டதைக் கற்கப் பண்டிதனாகலாம் என்பதும் பெரியோர் வாக்கு. கண்டதை எல்லாம் கற்கலாம் என்பதல்ல இதன் பொருள். 'நல்லது' என்று கண்டதைத்தான் கற்கவேண்டுமென்று கொள்ளவேண்டும்.

சில பெரியோர்கள் வெளியுலகில் நடமாடுவதில்லை. அவர்கள் உலக விஷயங்களையியல்லாம் அறிந்து சொல்கிறார்கள். இது எப்படி முடியும் சிந்திக்கவேண்டியது. அவர்கள் வீட்டில் இருந்து கொண்டே வேண்டியனவற்றைப் பெற்று வாசித்து விடுகிறார்கள். அவர்கள் உலக அறிவையும் பெறுவதோடு கல்வியையும் வளம் பண்ணிவிடுகிறார்கள். ஒருவர்க்குத்தான் கற்ற "நாலளவேயாகுமாம் நு ண்ணறிவு" என்று கூறியிருக்கிறார்கள்.

ஒருவரைப்பார்த்து நீர் என்னபடிக்கறர் என்று கேட்டதற்கு அவர் ஆறாம் வகுப்பில் வாசிக்கிறேன் என்று கூறினார். இவற்றிலிருந்து கற்றல் ~ படித்தல் என்பவை எல்லாம் வாசித்தலில் அடங்குகின்றன என்று கொள்ளவேண்டும். நாம் வாசித்தலைப் புதினத் தாஞ்டன் நிறுத்திக் கொள்ளுகிறோம். அவ்வாசிப்பு கதைகள் மற்றும் நால்களில் சென்று பரவி ஒருவர்க்கு முழு அறிவு வளரும் வரை தொடரவேண்டும்.

இங்கு இளைஞர்களுக்கிகண்றே கதைகளை எழுதினேன். அவற்றில் பத்துக்கதைகளைத் தொகுத்து முதலாம் பாகமாக வெளியிடுகிறேன். இவை புனைந்துள்ளேன். சிலவற்றை நான் கீழ் வகுப்புக்களில் படித்தேன். சிலவற்றை நான் மாணவர்களுக்குப்படிப்படித்தேன். இவற்றினை வளமாக விளக்கங்கொடுத்து அர்த்தமுள்ளதலையங்கத்தில் வெளியிடுகிறேன். பின்னைகள் மாத்திரம் பயன் படவேண்டுமென்பதல்ல பெரியோர்களும் படித்துப் பயன் படவேண்டுமென்பதே எனது நோக்கம். வேறுமொழிகளில் இக்கதைகள் வெளியிட்டிருந்தால் பெறுமதி வேறு. தமிழில் வெளியிடுவதால் இதற்கு வரவேற்புக் கிடைப்பது பூச்சியமே. வெளிநாடுகளில் சிறுவர்களுக்குரிய சிறுகதை இலக்கியங்கள் பெருகிவருகின்றன. நம் நாட்டில் இவை

அருகிவருகின்றன. காரணம் . . . ? பாட்டி கதைகள் தொடரவேண்டும் அழியாது வளரவேண்டுமென்று இதற்கு ஒருவங்கொடுத்தேன். அதற்குக் கூட.

இந்த முயற்சிக்கு ஆக்க இங்கந்தந்தோர்க்கு நன்றி அணிந்துரை தந்த அறிஞர்களுக்கு நன்றி. எனது கையெழுத்துப்பிரதியை எழுதி உதவியோர்க்கும் அச்சேற்றி உதவியோர்கும் நன்றி நாலைப்பெற்றுப் படித்துப்பயன் பெறவோர்க்கும் நன்றி

மேற்வாசம்
சித்திரமேறி
இளவாலை
15.11.96

இங்ஙனம்
வ.செல்லலயா
19 B.U.C குவாட்டேஸ்
குருமன்காடு, வவுனியா

முத்தோர் சொல் வார்த்தை அமிர்தம்

வயதில் முதிர்ந்தவர்களையும், அறிவில் முதிர்ந்தவர்களையும் முத்தோர் என அழைப்பார். அவர்கள் வார்த்தைகள் அமிர்தத்துக்குச் சமன். அமிர்தம், உண்டோரை இறவாமற் செய்ய வல்லது. அதுபோல் முத்தோரின் வார்த்தைகளும், நம்மை இறப்பிலிருந்து காக்க வல்லன.

சிறுவர்களே! இதனை விளக்க உங்களுக்கு ஒரு கதை தருகிறேன். மனங்கொண்டு படித்துப் பாருங்கள்.

தண்டகாரணிய வனத்திலே பல ஜீவராசிகளும் வசித்து வந்தன. அந்த, மரம் அடர்ந்த காட்டின் நடுவே ஒரு கூட்டம் புறாக்களும் வாழ்ந்து வந்தன.

ஒரு நாள் அப்புறாக்கள் கூட்டமாக இரை தேடப் புறப்பட்டன. அக்கூட்டத்தில் வயது முதிர்ந்த ஒரு கிழப் புறாவும், சேர்ந்து கொண்டது. காட்டின் நடுவே ஒரு சிறு வெளியிருந்தது. அதன் நான்கு பக்கங்களிலும், சிறு புதர்களிருந்தன. வானத்திற் பறந்து, கொண்டிருந்த புறாக்களின் கண்ணுக்கு அந்த வெளியிலே தானியம் பரவியிருப்பது தெரிந்தது. உடனும், அதனைப் பொறுக்கி உணவாக உட்கொள்ள விருப்பம் கொண்டன. அதில் ஒரு புறா, "வாருங்கள். நிலத்திற்குச் சென்று தானியங்களைப் பொறுக்கி உண்போம்" என்றது.

இதனைக் கேட்ட கிழப் புறாவுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றிற்று. அது இளம் புறாக்களை நோக்கி, "மனித சஞ்சாரமில்லாத காட்டிலே தானியம் தூவப்பட்டிருக்கிறது. இதிற் குழ்ச்சியிருக்கிறது" என்றது. "யாரோ மனிதர்கள் எங்களைப் பிடித்துத் தமக்கு உணவாக்க வலை விரித்திருப்பார்கள். நாம் உயரத்தில் பறந்து கொண்டிருப்பதால் வலை

எங்கள் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. ஆதலின் நாங்கள் நிலத்திற்குச் சென்று தானியம் பொறுக்குவது தவறு” என்றது.

இளம் புறாக்கள் கிழப் புறாவின் சொல்லைக் கேளாது நிலத்தை நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருந்தன. கிழப் புறா அவர்களுடன் செல்ல மறுத்து வானத்தில் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. நிலத்திலிறங்கிய புறாக்கள் வேடன் விரித்த வலையில் அகப்பட்டுக் கொண்டன.

வானத்தில் வட்டமிட்ட கிழப்புறா, “இவர்கள் வலையில் சிக்கி விட்டார்கள். இனித் தப்பவே முடியாது. நான் தனித் திருந்து பிரயோசனமில்லை. நானும் அவ்வலையைச் சார்ந்து அவர்களைக் காப்பேன். அன்றி ஒன்றாய் இறப்பேன்” என்று கூறி வலையைச் சார்ந்து சிக்கிக் கொண்டது.

வலையிற் சிக்கிய கிழப் புறா, “இனி நாங்கள் தப்பவே முடியாது. எனக்கு ஒரு புத்தி தோன்றுகிறது. அதனைக் கேளுங்கள், தப்பித்துக் கொள்ளலாம்; நாங்கள் வலையைத் தூக்கிக் கொண்டு ஒத்தபடி எழும்பிப் பறப்போம். ஆளுக்கு ஒரு திசைக்குச் சென்றால் நமக்கு ஆபத்து. பறந்து தப்ப முடியாது. இதை உணர்ந்து இம்! எழும்புங்கள்” என்றது. புறாக்கள் எல்லாம் கிழப்புறாவின் குறிப்பின்படி ஒத்து எழும்பிப் பறந்தன. எவ்வித இடருமின்றி வானத்தில் வலையுடன் பறக்கத் தொடங்கி விட்டன.

தானியத்தைத் தூவி வலையை விரித்து விட்டுப் புறாக்களைப் பிடிக்கப் புதர் மறைவிலிருந்த வேட்னும் ஆகாயத்தைப் பார்த்து ஏமாந்து நின்றான். புறாக்கள் கிழப் புறாவின் வழிகாட்டலிற் சென்றுகொண்டிருந்தன.

அப்பொழுது கிழப்புறா கூறத் தொடங்கியது. “முன்னொரு நாள் எலி ஒன்று கஷ்டத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டது. நான் அதற்கு உதவி

புரிந்து தப்ப வைத்தேன். அதனிடம் செல்வோம். அவ் எலி வலையை அறுத்து எங்களை காப்பாற்றும்" என்று ஒரு உபாயத்தை உரைத்தது.

மற்றப் புறாக்களும் அதற்கு உடன்பட்டு அவ் எலியிருக்கு மிடத்தினைச் சென்றதைந்தன. கிழப்புறாவின் வேண்டுகோளை ஏற்று அவ் வலையினைத் தன் கூரிய பற்களால் அறுத்துப் புறாக்களை விடுவித்து நன்றிக் கடனை எலி நிறைவேற்றியது. கிழப் புறாவும் மற்றைய புறாக்களும் எலிக்கு நன்றி கூறி விடை பெற்றுத் தம்மிருப்பிடம் சென்றன.

"பிள்ளைகளே! இக்கதையிலிருந்து வயது முதிர்ந்தோர், அறிவில் முதிர்ந்தோர்களின் அனுபவ வார்த்தைகளைக் கேட்டு நடப்பதால் நமக்கு நன்மையன்றித் தீமையில்லை என்று புரிகின்றதல்லவா?"

நல்லார் செயுங் கேண்மை நாடோறும் நன்றாகும்
அல்லார் செயுங் கேண்மை யாகாதே - நல்லாய்கேள்
காய்முற்றின் தின்தீங் கனியாம் இளந்தளிர்நாள்
போய்முற்றின் என்னாகிப் போம்.

-நன்னெறி - 38.

நாட்டைக் காத்த சிறுவன்

பிறந்த நாடுள்ளோருக்கும் சிறந்தது. அங்குனமே நம்மைப் பெற்ற தாயும் மற்றெல்லாவற்றினும் மேலானவள். இவ் விருண்டையும் போற்றி வாழ்பவனே மேலானவன்.

"பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன் நாடும் நற்று வானினும் நனி சிறந்தனவே" என்பது பெரியோர் வாக்கு.

பிள்ளைகளே! இந்த வகையில் நாட்டைக் காத்த சிறுவனின் கதையைக் கூறப்போகின்றேன். நீங்களும் இதனைக் கேட்டு நாட்டுப் பற்றுள்ளவர்களாகி நாட்டைக் காத்து என்றும் அழியாப் பெயரைப் பெற்று வாழ்வீர்களாக.

ஜேரோப்பாக் கண்டத்திலே ஒல்லாந்து தேசம் உள்ளது. அது கடல் மட்டத்திலும் பதிவான ஒரு நாடு. அதனாற் கடற்கரைப் பக்கம் அணைத்தும் அணையைக் கட்டிவிட்டார்கள். அணையோ மக்கள் போக்கு வரவு செய்யக் கூடிய விசாலமானதாக இருந்தது.

ஒல்லாந்த தேசத்தவர் எங்கள் நாட்டவரைப் போன்றவர்கள் அல்லர். அவர்கள் தேசப்பற்றுள்ளவர்கள். நாட்டுக்கு ஒரு தீங்கு வருவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். தம்முடிரைக் கொடுத்தும் அத் தீங்கை அகற்றி விடுவார்கள். இது அவர்களது இரத்தத்திற் செறிந்திருந்த விஷயம். அவ்விரதத்ததிற் பிறந்த பிள்ளைகளுக்கும் அவ்வுணர்விருந்தது..

வழமையாகச் சனங்கள் அணைக்கட்டு வழியே சென்று வருவார்கள். பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குப் போய் வருவார்கள். இங்ஙனமாக ஒரு நாள் ஒரு சிறுவன் பாடசாலை சென்று படித்துவிட்டு அவ்வழியே வந்தான். அணையின் ஓர் இடத்தில் ஒரு கசிவு ஏற்பட்டுக் கடல் நீர் கடலில் இருந்து நாட்டுள்ளே சிறிது சிறிதாக வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். நீர் வரும் வழி பெருத்துவிடும் போல

இருந்தது. அவன் நாட்டுப் பற்றுள்ள சிறுவன். தான் சென்று மக்களுக்கு இதனைத் தெரிவித்து அவர்களை அழைத்து வந்து அணையை அடைக்கலாமோ என்று சிந்தித்தான். நான் சென்று சனங்களை அழைத்துவர நேரமாகும். சனங்கள் வெகு தூரத்தில் வசிக்கிறார்கள். இவ்வணை வழியோ சன நடமாட்டத்துக்கு ஒதுக்குப் புறமாக உள்ளது என்று பலவாறாக அச் சிறுவன் சிந்திக்கலானான்.

அச்சிறுவன் அந் நீர் வரும் வழி பெருக்காதிருக்கத் தான் அதிற் கிடத்தலே செய்யத்தக்கது என்றும், யாராவது அவ் வழியால் வரும்போது அவர் மூலம் சனங்களுக்குச் செய்தியனுப்பி வைக்கலாம் என்றும் அதிலேயே கிடந்து விட்டான். நீர் நாட்டுக்குள் வராது தடைப்பட்டதைக் கண்டு அச் சிறுவன் பேரான்தம் அடைந்தான்.

அவ்வழியால் யாரும் வரவில்லை. இரவும் ஆகிவிட்டது. சிறுவனின் பெற்றோர் பாடசாலைக்குச் சென்றவனைக் காணவில்லையே என்று தேட ஆரம்பித்தனர். பின்னையைக் காணாது பெற்றோர் இரவு முழுவதும் அலைந்து திரிந்தனர்.

மறுநாள் காலையாயிற்று. அனை வழியே வரும்போது அச்சிறுவன் நீர் கசிந்த இடத்தில் நீரைத் தடுத்துக் கிடப்பதைக் கண்டன். நீர் நாட்டுக்குள் வராது தடைப்பட்டிருந்தது. சிறுவனோ அன்று இரவு முழுவதும் நீரிற் கிடந்து விறைத்து இறந்து போனான். தந்தை தாயாருக்கு எப்படியிருக்கும். அவர்கள் மன்றிலையில் தடுமாற்றங் கொண்டிலர். தம் மகனின் சேவையைப் போற்றி ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தனர். நாட்டு மக்கள் அனைவருமே அங்கு கூடி விட்டனர். யாவரும் சிறுவனின் சமயோசித புத்தியையும் அவன் துணிவையும் நாட்டுப் பற்றையும் பாராட்டினர். அந்நாட்டில் அவன் நினைவு இன்றும் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது. அவன் பெயர் என்றும் அழியாது நின்று நிலைக்கும்.

பண்டைத் தமிழ் வரலாற்றிலும் நாட்டைக் காக்கச் சிறுவர்கள் உயிர்த்தியாகம் செய்திருக்கிறார்கள். தமிழ் வீரத் தாய்மார்களின் கதைகள் நிறைய உண்டு. அதனை அடுத்த வெளியீட்டிற் கதையாக்கித் தருவேன்.

அநுபவமே நல்லாசிரியன்

அநுபவமும் திறமையும், ஒருவனை முன்னேறச் செய்ய வல்லன. எத்துறையிலும் அநுபவம் சிறந்தது. இவையிரண்டுக்கும் முன்னுரிமை வழங்கப்பட வேண்டுமென்பது சொல்லளவிலேயன்றிச் செயலளவில் இன்றுவரை இல்லை.

ஆசிரியன் ஒரு வழிகாட்டி. அவன் காட்டும் வழியிற் சென்றால் வெற்றி நிச்சயம். ஆசிரியன் போன்றே அநுபவமும் அமைகிறது. அநுபவத்துக்கு ஈடு ஏது. அநுபவத்துக்கு நல்லாசிரியரது தன்மை உண்டு. அநுபவம் உயிர் காக்க வல்லது

பிள்ளைகளே! அநுபவம் உயிர் காத்த கதையை இங்கு தருகிறேன். படித்துப் பயன்டையுங்கள்.

அராபியர்கள் வியாபாரத்திற் கொடி கட்டிப் பறந்த காலம் ஒன்று இருந்தது. பல தேசங்களிலும், அவர்கள் வியாபாரஞ் செல்வாக்குற்றிருந்தது. குதிரைகளை அதிகமாக வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்வதிலும் அவர்கள் சிறப்புற்றிருந்தனர். அராபியன் குதிரைகள் என்றால் வெளி நாடுகளில் அவற்றுக்கொரு தனிமதிப்பு இருந்தது. அவ்வியாபாரத்தில் அராபியருக்குப் பெருமளவு பணம் திரண்டு வந்தது.

ஒரு முறை அராபிய இளைஞர் சிலர் குதிரை வியாபாரஞ் செய்யத் தலைப்பட்டனர். அத் தேசத்திலுள்ள நல்ல குதிரைகளைப் பெற்று ஒரு கப்பல் நிறைய ஏற்றிக் கொண்டு வெளி நாடு செல்ல ஆயத்தமானார்கள். அப்பொழுது வயது முதிர்ந்த, கடற் பிரயாணம், வியாபாரம் என்பனவற்றில் அநுபவமுள்ள கிழவர் ஒருவரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

"நானும் உங்களுடன் கப்பலில் வரப் போகிறேன்;
என்னையும் அழைத்துச் செல்லுங்கள்" என்று அக்கிழவர் கேட்டார்.
அக்கிழவரைக் கூட்டிச் செல்ல இளைஞருக்கு மனம்
இசையவில்லை. கிழவரும் விட்டபாடில்லை. தன்னையும்
கண்டிப்பாக அழைத்துப் போகத்தான் வேண்டுமென்று மன்றாடி
நின்றார். கிழவர், தான் பண்டைக் காலத்தில் வியாபாரத்தின்
பொருட்டாகச் சென்ற தேசங்களை இவ்வயதில் மீண்டுமொரு
முறை தம் கண்களாற் பார்த்து வரலாம் என்று நினைத்தார். "நீ!
வந்து என்ன செய்யப் போகிறாய்? அங்கு நீ இறந்து விட்டால்
யாது செய்வது" என்று ஒருவன் அதட்டி நின்றான். மற்றவன்
கிழவனுக்காகப் பரிந்து கூறிக் கிழவனையும் கப்பலில் ஏற்ச
செய்தான். கிழவன் கப்பலில் ஒரு மூலையில் யாவற்றையும்
அவதானித்துக் கொண்டிருந்தான்.

கப்பல் அராபியாவிலிருந்து புறப்பட்டது. பல நாட்களாகப்
பிரயாணம் நடந்து கொண்டிருந்தது. நடுக்கடலில் ஒரு நாள் கப்பல்
சென்று கொண்டிருக்கும் போது திட்ரென அசையாது நின்றது.
மாலுமிகள் தம்மாலான பல உத்திகளைக் கையாண்டனர். கப்பல்
நகர முடியாததை அறிந்து, மாலுமிகள் திகைத்து நின்றனர்.

அவர்கள் செய்வதறியாது பெரியவரை அனுகிக்
காரணமின்றிக் கப்பல் இயங்காது நிற்கிறதென்று சொல்லிக் கவலைப்
பட்டனர்.

அப்போது அநுபவசாலியான வயோதிபர், "கப்பலில் உள்ள
குதிரைகளில் ஒன்றைச் சங்கிலியிற் பிணைத்துக் கடலில் இறக்கி
விடுங்கள் கப்பல் ஓடும்" என்றார். அவரின் சொற்படி குதிரையைக்
கட்டிக் கடலில் இறங்கவிட்டுச் சங்கிலியின் மறுமுனையைக்
கப்பலிற் பிணைத்து விட்டார்கள். என்ன ஆச்சரியம்! கப்பல் சிறிது

நேர்த்தால் வேகமாக ஓடத் தொடங்கியது. பின்பும் பெரியவரின் ஆலோசனைப்படி குதிரையைக் கட்டிய சங்கிலி வெட்டப்பட்டது. ஆச்சரியத்துக்குரிய இச் சம்பவங்களை அறிய இளைஞர் ஆசைகொண்டனர். யாவரும் கிழவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

"பிள்ளைகளே! உங்கள் கப்பல் பனிக் கடலிற் சிக்கிக் கொண்டது. அங்கு இரை தேடி வந்த திமிங்கிலத்தில் அது முட்டுப்பட்டதால் அசையாது நின்றது. திமிங்கிலத்திற்குக் குதிரை உணவாகக் கிடைத்தது. அது தன் உணவை வெளிக் கடலுக்குக் கொண்டு சென்றுதான் உண்ணும். திமிங்கிலம் உணவுடன் வெளிக்கடலுக்குச் சென்றதால் நாங்கள் உயிர் தப்பியுள்ளோம்" என்று கூறி முடித்தார் அக் கிழவர். பெரியவரின் அநுபவத்தை எண்ணி எல்லோரும் ஆனந்தப்பட்டனர். பிள்ளைகளே! அநுபவங்களைக் கேட்டு நடவுங்கள் நாழும் நன்மையடையலாம்

சாந்தனையுந் தீயனவே செய்திடனுந் தாமவரை
ஆந்தனையுங் காப்பர் அறிவுடையோர் -மாந்தர்
குறைக்குந் தனையுங் குளிர்நிழலைத் தந்து
மறைக்குமாமம் கண்டீர் மரம்.

-முதுரை - 30

என்னாலேதான் எல்லாம் நடக்கும்

(நானில்லாதிருந்தால் ஒன்றும் நடக்காது).

சிலர் தப்புக் கணக்குப் போட்டு விடுவதுண்டு. யாவும் தன்னாலே தான் நடக்கின்றதென்றும், தான் இல்லாதிருந்தால் எதுவும் நடக்காது என்றும் நினைத்து விடுகிறார்கள். இது எவ்வளவு தப்பானது என்று அவர்கள் உணரத் தவறி விடுகிறார்கள். பிள்ளைகளே! இதனை விளக்க ஒரு கதை கூறுகின்றேன். கேளுங்கள்.

ஒரு ஊரிலே ஒரு பாட்டி இருந்தாள். அவள் ஒரு சிறு குடிசையில் இருந்து தனிக் குடித்தனம் நடத்தி வந்தாள். அவள் ஒரு செருக்குப் பிடித்த பாட்டி. தான் சொல்லுவதுதான் சரி; தான் செய்வதுதான் சரி, என்று அகம்பாவங் கொண்டிருந்தாள்.

அப்பாட்டி ஒரு சேவற் கோழி வளர்த்து வந்தாள். அவள் தன் வீட்டில் மூட்டிய நெருப்பை அணையாது வைத்திருந்தாள். இவை இரண்டும் ஊருக்கு உபகாரப்பட்டன. இதனால் அப்பாட்டி பெருமிதங் கொண்டிருந்தாள். எனது வீட்டுக் கோழி கூவிப் பொழுது விடகிறது. அதனைப் பயன்படுத்தி மக்கள் நித்திரை விட்டு எழும்புகின்றனர். தங்கள் கருமங்களைச் செய்கின்றனர். எனது வீட்டில் வந்து மக்கள் தினமும் நெருப்பெடுத்துச் சென்று உணவை ஆக்கி உண்டு வாழ்ந்து வருகிறார்கள். எனவே என்னாலேதான் இந்த ஊரே வாழ்கிறது என்று பாட்டி நினைத்துத் தற்பெருமையடைந்தாள். இப்படியாக நாள்கள் கடந்து மாதங்கள் ஆகி வருடங்கள் கழிகின்றன. அப்பாட்டிக்குத் தான் இல்லாவிட்டால் இந்த ஊரே வாழ முடியாதென்ற நினைவும் தோன்றியது.

ஒரு நாள் அதிகாலை கோழி கூவ முன்னரே பாட்டி விழித்துக் கொண்டாள். ஒரு விபர்த நினைவு அவள் உள்ளத்தில்

உதித்தது. இந்தக் கோழிச் சேவலையும் நெருப்பையும் எடுத்துக் கொண்டு அயலுாருக்குச் சென்று அங்கு நாம் குடியேறி விடுவோம், என்பது தான் அந்த நினைவு. இவ்வூரிற் கோழி சூவமாட்டாது. மக்கள் எங்ஙனம் விழித்தெழுவார்கள்; நான் நெருப்பைக் கொண்டு சென்று விட்டால் அவர்களுக்கு உணவை ஆக்க நெருப்பு எங்கே கிடைக்கப் போகிறது. இவ்வூர் மக்கள் இவை இன்றி வாழ மாட்டார்கள், என்று நினைத்துக் கொண்டு கோழிச் சேவலுடன் தம்மிடம் இருந்த நெருப்பையும் கொண்டு பொழுது விடியு முன்னரே அயலுாருக்குச் சென்று குடியேறி விட்டாள் பாட்டி.

நாள்கள் பல கடந்தன. அவ்வூரில் இருந்து யாராவது இவ் வழியால் வருகிறார்களா என்று தினமும் பார்த்துக் கொண்டு பாட்டி இருந்தாள். பல நாட்கள் ஆகியும் ஒருவரைக் கூடக் காண முடியவில்லை. அவ்வூரிற் பொழுது விடகிறதா? உணவை ஆக்கிக் கொண்டு உயிர் வாழ்கிறார்களா? என்று அறிவதற்குப் பாட்டி மிகவும் விரும்பியிருந்தாள். சேவற்கோழி சூவித்தானே பொழுது விடிய வேண்டும்.

பொழுது விடந்தாற் தான் மக்கள் நித்திரை விட்டெழுந்து தங்கள் கருமத்துக்குச் செல்வார்கள். மக்கள் உணவை ஆக்க நெருப்பு வேண்டுமே. ஆக்கிய உணவை உண்டாற்றானே மக்கள் உயிர் வாழ முடியும் என்ற தன் பழைய நினைவில் இன்றும் பாட்டி இருக்கிறாள். தான் இல்லாததால் வாழ முடியாது என்ற நினைவில் அவளுக்கு மாற்றம் இல்லை. ஊரே அழிந்திருக்கும் என்று திடமாக நினைத்திருந்தாள்.

நாள்கள் பல செல்ல அவ்வூர் மனிதரோருவர் பாட்டியிருக்கும் ஊர் வழியே சென்று கொண்டிருந்தார். அவரைக் கண்டதும் பாட்டிக்கு ஓரே மகிழ்ச்சி. "தம்பி இங்கே வா" என்று

அழைத்து "ஊர் எப்படி இருக்கிறது" என்றார். "வழமை போல் நன்றாக இருக்கிறது" என்றார் வந்த மனிதர். "சரி, பொழுது விடகிறதா?" "ஆம், விடகிறது." "அங்குள்ளவர்கள் உணவை ஆக்கி உண்கிறார்களா?" என்றார் பாட்டி. "அதுவும் நல்லபடி நடக்கிறது." என்று அவர் கூறினார். பாட்டிக்கு ஒரே அதிர்ச்சி. "நான்தானே கோழிச் சேவலையும் நெருப்பையும் எடுத்து வந்து விட்டேன். அவ் வூர் அழிந்து பட்டிருக்க வேண்டுமே" என்று ஆவேசமாகப் பாட்டி கூறினார்.

"பாட்டி, நீங்கள் தப்புக் கணக்குப் போட்டு விட்டார்கள். கோழி கூவினால் என்ன, கூவாவிட்டால் என்ன, பொழுது விடியும். இது இயற்கை நியதி. மக்கள் தம் பாட்டுக்கு நெருப்பை உண்டாக்கப் பல வழிகள் உண்டு. அதனால் உணவு வகைகளைத் தேவையான நேரங்களில் ஆக்கி உண்டு மனிதர் வாழ்வார்கள். நாங்கள் இருந்தால் என்ன, இல்லாவிட்டால் என்ன; வழமையான கருமங்கள் நடந்தே முடியும். என்னாலே தான் எல்லாம் நடக்கின்றன என்ற சித்தப் பிரமை அகலவேண்டும் பாட்டி" என்று பாட்டிக்குக் குட்டிப் பிரசங்கம் செய்து நின்றார் வந்த மனிதர்.

கடலே யனையம்யாங் கல்வியா லென்னும்
அடலே றனையசெருக் காழ்த்தி - விடலே
முனிக்கரச கையான் முகந்து முழங்கும்
பனிக்கடலும் உண்ணப் படும்.

-நன்னெறி - 07.

அடாது செய்தவர் படாது படுவர்

நாம் நல்லொழுக்கம் உள்ளவர்களாகத் திகழ வேண்டும். அதற்குத் தாய் தந்தையாது சொற் கேட்டு நடத்தல் முதன்மையானது. பெரியோருக்குக் கீழ்ப்படிந்தும் அயலவரை மதித்தும் வருபவர்கட்கு எவ்விடரும் வருவதில்லை. ஒழுக்கம் விலை கொடுத்து வாங்கும் பொருளன்று. அது நாளாந்த பழக்கத்தால் வளர்கிறது. சோபிக்கிறது. நல்லார் இனக்கத்தால் அது புனிதம் பெறுகிறது.

தந்தை தாய் வாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்தவன் தசரத குமாரராமன், என்று பாராட்டப் படுகிறான் இராமபிரான். அந்நிலையை நம் போன்றோர் நினைத்தும் பார்க்க முடியாது. ஆயினும் ஓரளவாயினும் தந்தை தாயாரின் வாக்கைப் பேணப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுது தான் நமக்கு விமோசனம் உண்டு. அவர்கள் தமக்காக அன்றி எமக்காக வாழ்ந்தவர்கள். எம் நல்வாழ்க்கை சிறப்புற வேண்டியே எதனையும் சொல்லுவார்கள், செய் வார்கள். அதனைக் காத்து நடந்தால் நாமே நன்மையடைவோம்.

பிள்ளைகளே! ஒழுக்கக் கேட்டால் ஒருவன் அடாது செய்து படாத பாடுபட்ட கதை இங்கு கூறுகின்றேன். நீங்கள் இதனை மனங் கொண்டு நல்வழி நிற்பிர்களாக.

தரும நெறி நின்று வாழ்ந்த சண்முகம் பிள்ளைக்கும் சண்பகவல்லிக்கும் ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. பெற்றார் அப்பிள்ளைக்குத் தருமசீலன் என்று பெயரிட்டு அன்பாய் வளர்த்து வந்தனர். அவர் வியாபாரஞ் செய்து குடும்பத்தை நடாத்தி வந்தார். சண்முகம்பிள்ளை நெல் கொள்வனவு செய்தற்காகப் பணத்துடன் கொட்டியார்ம் சென்றிருந்தார். அங்கு தான் கொண்டு சென்ற

பணத்துக்கு நெல் மூட்டைகளை வாங்கினார். மரக்கலத்தில் நெல்மூட்டைகளை ஏற்றிக் கடல் மார்க்கமாக ஊர் வரும்போது புயற் காற்றிற் சிக்கி மரக்கலம் நீரில் அமிழ்ந்து விட்டது. சண்முகம்பிள்ளையும் அவ்வள்ளத்தோடு அமிழ்ந்து இறந்து விட்டார். இந்நிலையிற் குடும்பம் பெருந்துயர்க்கடலில் அமிழ்ந்தித் தவித்தது.

இந்தத் துயரைச் சண்பகவல் லியாலே தாங் க முடியவில்லை. தானும் தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொள்ளலாம் என்றால், சண்முகவல்லிக்கு ஒரு மகன், அவனும் அனாதையாகி விடுவானே என்ற தவிப்பும் இருந்தது. மகனுக்காக உயிர் வாழும்நிலையில் உள்ள சண்முகவல்லிக்கு வாழ்க்கையை ஓட்டப் பொருள் இல்லை. கையிலிருந்த பணம் நகை நட்டு யாவும் நெல் வியாபாரத்தோடும் கணவனோடும் சேர்ந்து அழிந்து விட்டன. இனி என்ன செய்யலாம், இறைவனே என்று ஏங்கித் தவித்தாள்.

அவளிடம் எஞ்சியிருந்தது தாலி ஒன்றுதான். அவளும் கணவனோடு சேர்ந்து வியாபாரத்திற் பழக்கப்பட்டிருந்தாள். ஆதலின் தாலியை விற்று அப்பணத்துக்குச் சிறு பொருட்களை வாங்கி விற்று, வந்த இலாபத்தில் வாழ்க்கையை நடாத்தி வந்தாள்.

தருமசீலனோ தன் சிறு பராயத்தில் தந்தையை இழுந்தான். "தந்தையொடு கல்வி போம்" என்று சொன்னதற்கமைய அவன் ஒரு சிறிதும் கல்வியில் நாட்டங் கொண்டானில்லை. நானே நல்ல சீலன்! எனதாசை விளையாட்டே என்று கொண்டு, சேராத கூட்டம் சேர்ந்து அடாத பழக்கங்களைப் பழகத் தொடங்கினான்.

"தாயோடு அறு சுவை போம்" இங்கு தாய்தானே இருக்கிறாள். அவள் பிள்ளைப் பாசத்தால் நல்லுணவுகளைத் தயாரித்துக் கொடுத்து வந்தாள். அவளுக்கும் பிள்ளையோடு தன்

நேரத்தைச் செலவிட முடியவில்லை. வாழ்க்கையை நடாத்த உழைக்க வேண்டும். எஞ்சிய நேரத்திலே தான் உணவு சமைத்துப் பிள்ளையைப் பராமரிப்புச் செய்வாள். தருமசீலனைப் பள்ளிக்கூடம் அனுப்பிவிட்டுத் தன் முயற்சியில் ஈடுபடுவாள். அவன் பாடசாலை சென்று படித்து வருகிறானோ என்று பார்க்க நேரமில்லை. இரவில் வாய்த்த நேரங்களில் நல்ல புத்திகளைக் கூறிப் படிக்க வைப்பாள். படுக்க வைப்பாள். அவ்வளவு தான் அவள் பங்களிப்பு. காலமும் கரைந்து சென்று கொண்டிருந்தது.

தருமசீலனுக்குத் தாய் கொடுக்கும் அறுசவை உண்டியை உண்பதும், நன்றாக உறங்குவதும், எஞ்சிய நேரத்தில் கெட்ட தோழருடன் உறவாடித் திரிவதுந்தான் வேலை. படிப்பில் நாட்டம் சென்ற பாடில்லை. மெல்ல மெல்லப் பாடசாலை செல்வதைக் குறைத்துக் கொண்டான். அவன் தன் பெரும் பொழுதை வீதித் திண்ணைகள் குந்துகளில் இருந்து விடுப்புப் பார்ப்பதிற் கழித்தான்.

பிள்ளைகளை ஐந்து வயது வரை ஆதாவாகப் பேண வேண்டும். ஈரைந்து வயதானளவுங் கண்டித்து வழி நடத்த வேண்டும். அதற்கப்பால் தோழமை கொள்ள வேண்டும் என்று நீதி நூல் பெற்றோருக்கு உபதேசம் சொல்லி வைத்துள்ளது. இவ்வயதெல்லையைக் கடந்து நின்ற தருமசீலனைத் திருத்தி வழி நடாத்துவதற்குத் தாய் அரும்பாடு பட்டாள். "கெடுகுடி சொற் கேளாது" என்பதற்கமையத் தருமசீலன் தாய் சொல்லைத் தட்டி நடக்கலானான். அவன் நடத்தைக்குச் சோதனை காலமும் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

ஓரு நாள், தருமசீலன் தெருக்குந்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். அவ் வழியால் ஓரு பரதேசி யாசகம் செய்து கொண்டு சென்றான். குந்திலிருந்த தருமசீலன் ஏன்ன நினைத்தானோ? பக்கத்திருந்த ஒரு சிறுகல்லை எடுத்து அப்பரதேசிமேல் எறிந்து விட்டான்.

பாவம்! அந்தப் பரதேசி அக் கல்லெறியின் நோவையுந் தாங்கிக் கொண்டு புன்முறுவலுடன் அவன் அருகில் வந்து தன் போக்கணத்தில் இருந்த ஒரு ஐம்பது சத நாணயத்தை அவனுக்குக் கொடுத்துத் "தம்பி! இனிமேல் என்னைப் போன்ற ஏழை பரதேசிகளுக்கு இப்படிச் செய்ய வேண்டாம் என்று இனிய மொழி கூறிச் சென்றான்.

தருமசீலன் இவ்வரிய உபதேசத்தைச் செவிக் கொள்ளாது இதனை ஒரு உழைக்கும் வழியாகக் கருதலானான். ஓடோடித் தாயிடம் சென்றான். அப்பணத்தைத் தாய் கையில் கொடுத்து நான் உழைக்க வழி கண்டுள்ளேன். அன்னையே! இனி உனக்குப் பஞ்சமில்லை யென்று அன்று பகற் போசனத்தை முடித்துக் கொண்டு சிறிது இருந்து விட்டு மாலையில் நண்பர்களுக்குத் தன் பிரலாபத்தைக் கூறச் சென்று விட்டான். அவர்கள் கெட்ட நண்பர்களாதலின் அவனை அவ்வழியில் தூண்டிப் பாடம் யடிக்க வழி செய்தார்கள்.

தருமசீலன் மறு நாட் காலை எழுந்து தம் கருமங்களை நிறைவேற்றிக் காலை உணவை உட்கொண்டான். சென்ற நாள் போலத் தெருக் குந்தைச் சென்றடைந்தான். இன்று ஐந்து ரூபாவாகுதல் உழைக்க வேண்டும். பத்துச் சிறு கற்களைப் பொறுக்கி தனக்குப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டான். ஒரு கல் எறிந்தால் ஐம்பது சதம் வரும். பத்துக் கல் எறிந்தால் எவ்வளவு வரும் என்று கணக்குப் போட்டு வைத்துக் கொண்டான். இது அடாத செயல் என்பதை அவன் உணர்ந்தானில்லை. அந்தக் காலத்தில் ஐந்து ரூபாவிற்கு இருந்த மதிப்பு இந்தக் காலத்தில் ஐந்நூறு ரூபாவுக்கும் இல்லை.

அவ் வழியே ஒரு அசலான பேர்வழி வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் தோற்றும் முகபாவம் என்பவற்றைத்

தருமசீலன் புரிந்தானில்லை. தனக்கு நடக்கப் போவதை அறிய அவன் என்ன தீர்க்கதறிசியா? அவனுக்கு ஒரே ஒரு யோசனை தான் இருந்தது. கல்லெறிந்தாற் பணம் வரும். அந் நப்பாசையால் உந்தப்பட்டுத்தான் சேர்த்த கற்களில் பெரிய கல்லாக ஒன்றை எடுத்தான். ஆளுக்கு ஏற்ற கல் இது என்று கூறிக் கொண்டு தன்னைக் கடந்து செல்லும்போது குறி தப்பாது பலமாக அவன் மேல் ஏறிந்து விட்டான். தருமசீலனுக்குப் பணங் கிடைக்குமென்ற மகிழ்ச்சி. ஆனால் தனக்கு இன்று அடி கிடைக்குமென்று எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

கல்லால் தாக்கப்பட்டவர் பெரும் அதிர்ச்சிக் குள்ளாகினார். திடீரென இது எப்படி நடந்ததென்று ஆச்சரியப்பட்டார். மறுகணம் தன் காயத்தையும் நோவையும் சமாளித்துக் கொண்டு பையன் இருந்த இடத்திற்கு ஒடு வந்து அவனைப் பிடித்து உதைத்து விட்டார். அவன் பின் தலை சுவருடன் மோதி உடைந்து கொண்டது. மீண்டும் அவனைப் பிடித்து இழுத்து அடியும் உதையும் போட்டுச் சம்பலாக்கி உயிர் இருக்க ஊனமெல்லாம் போகச் செய்து விட்டுத் தன் வழியே சென்றார்.

அவ்வழி வந்த மக்கள் அவன் நிலைக்குப் பரிதாபப்பட்டனர். ஒரு சிலர் அடாது செய்தவர் படாது படுவர் என்று கூறிக் கொண்டு சென்றனர். நல்லமனம் படைத்த ஒரு சிலர் அவனைத் தூக்கிச் சென்று தாயிடம் விட்டு நடந்தவற்றைக் கூறினர்.

தருமசீலனுக்கு வைத் திசாலையில் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டுக் குண்மாகி வர அவனும் குணமுள்ளவனாக வருவானாயினான். அடியைப் போல் அண்ணன் தம்பியும் உதவமாட்டார்கள் என்றாற் போல அவனும் அடி உதை வாங்கித் திருந்தித் தாயின் வியாபாரத்திற் பங்கேற்று முன்னேற்றமடைந்தான்.

வேடம் தந்த பரிசு

நடை, உடை, பாவனை மூன்றும் நம்மை நல்வழிக்கு இட்டுச் செல்லும். ஒருவனுக்கு நல்ல நடத்தை நன்மையினையே தருவது போலப் பரிசுத்தமான உடையும் அவனை உயர்த்தி வைக்கும். அப்பழுக்கில்லாத உள்ளத்தை உருவாக்குவது ஒருவர் அனியும் உடையைப் பொறுத்திருக்கிறது. சந்நியாசிகள் தாம் அனிந்த வேடத்தால் மனமும் மாட்சிமைப் பட்டு மிளிர்வதைக் காணலாம். உள்ளும் புறமும் தூய்மைக் காட்சியராய் எள்ளும் திறமேதுமின்றி வாழ்வதால் துறவிகள் போற்றப்பட்டு வருவதைக் காண்கின்றோம். இது வேடம் தந்த பரிசாகும்.

பின்னைகளே! இதனை விளக்க ஒரு கதை தருகிறேன். படித்துப்பாருங்கள்.

ஒருவன் களவையே தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தான். அவன் ஒரு நாள் இரவு களவெடுப்பதற்காக அரசமாளிகையில் நுழைந்து கொண்டான். அரசனின் அறையில் ஒளித்திருந்தான். அன்றிரவு சாப்பாட்டுக்குப் பின்னர் அரசனும் மனைவியும் அவ்வறைக்கு வந்து படுக்கையில் இருந்து சம்பாஷிக்கத் தொடங்கினர்.

"சோதிடர் கூறியது போல எங்கள் ஒரே ஒரு மகளை ஆற்றங்கரையிலே தவம் செய்து கொண்டிருக்கும் ஒரு முனிவருக்கே விவாகம் செய்து கொடுப்பேன். அதன் பலனாக நம் குலத்தை விளக்க ஓர் ஆண் குழந்தை கிடைக்கும். ஆகவே நாளைக் காலை ஆற்றங்கரைக்குச் சென்று தவ வேடரைக் கண்டு எனது வேண்டுகோளைச் சமர்ப்பிக்கப் போகிறேன்" என்று அரசன் கூறினான்.

இதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கள்வனுக்கு ஒரு எண்ணம் தோன்றிற்று. நான் ஒரு வேடதாரியாகி அரசன் மகளைத் திருமணஞ்ச

செய்து இந் நாட்டுக்கு உரிமையடையவனாக வேண்டும் என்று ஆவல் கொண்டான். அன்றிரவு யாவரும் நித்திரையாக அங்கிருந்து வெளியேறி ஆற்றங்கரையில் மர நிழலிலே தவ வேடந்தாங்கி முனிவரைப் போன்ற காட்சியுடன் வீற்றிருந்தான்.

மறு நாட்காலை அரசன் தன் மந்திரிகளை ஆற்றங்கரைக்கு அனுப்பி, யாராவது தவசிரேஷ்டர் இருப்பின் அவரைத் தமது மகனுக்கு மணம் பேசி அழைத்து வருமாறு பணிந்தான். மந்திரிமார் ஆற்றங்கரைக்கு வந்த போது ஒரு முனிவர் அங்கு தவஞ் செய்து கொண்டிருக்கக் கண்டனர். அவரிடம் மந்திரிமார் அரசனின் கருத்தைக் கூறி வேண்டி நின்றனர். அதற்கு முனிவர் வேடந்தாங்கி நின்றவர், "அரசன் நேரில் வந்து என்னை வணங்கிக் கேட்டால் இசைவேன்" என்று கூறி அவர்களை அனுப்பி விட்டார்.

மந்திரிமார் மன்னனிடம் தெரிவித்தனர். உடனும் மன்னர் பரிவாரங்கள் புடை குழு ஆற்றங் கரைக்கு வந்து தவ வேடம் பூண்டு முனிவர் கோலத்தில் இருந்தவரை வணங்கித் தம் வேண்டுகோளைச் சமர்ப்பித்து நின்றார்.

அப்போது வேடதாரியாகி இருந்தவருக்கு ஓர் உண்மை புரிந்தது. நான் இப் போய் வேடந் தாங்கியிருந்த போதே ஒரு நாட்டையானும் மன்னன் பரிவாரங்களோடு வணங்கி நிற்கிறான், நான் உண்மை வேடதாரியாக மிளிர்ந்தால் இவ்வுலகம் அனைத்துமே வணங்கி நிற்குமே. வேடத்தின் மகிமை தான் என்னே! என்று மனங் கொண்டான். மன்னனுக்கு நிலைமையை விளக்கி "துறவிக்கு வேந்தன் துரும், ஆதலின் நான் பூரண தவவேடத்தோடு முற்றுந் துறந்து முனிவராக வாழ்ந்து ஆண்டவனின் கருணையைப் பெறுதலே குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளேன். மன்னா சென்று வாரும்" என்று விடை கொடுத்து முனிவர் அமைதியானார். இதனால் அவர் அகிலம் போற்றும் தவ சிரேஷ்டரானார்.

உச்சித நற்கிரியை

உச்சித என்றால் மேலான என்பது பொருள். நற்கிரியை என்றால் நல்ல செயல் என்பது பொருள். உச்சித நற்கிரியை என்பது மேலான நல்ல செயல் என்று பொருள் தருகின்றது. நாம் எல்லோரும் மேலான நல்ல செயல் செய்து வரவேண்டும். மேலான நல்ல செயல் எது என்று தெரிந்தாலேதான் நாம் அதனைச் செய்ய முடியும்.

பிள்ளைகளே! இதனை விளக்க ஒரு கதை தருகிறேன். படித்துப் பாருங்கள். ஓர் ஊரிலே ஒரு பெரியவர் இருந்தார். அவர் நல்ல முறையில் உழைத்துப் பொருள் தேடி வைத்திருந்தார். அவருக்கு மூன்று ஆண் பிள்ளைகள் இருந்தனர். அவர்களும் நன்கு கற்றுக் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்து விளங்கினர்.

ஒருநாள் அப்பெரியார் தம் பிள்ளைகளை அழைத்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். அவர் பிள்ளைகளைப் பார்த்து நீங்கள் நன்கு கற்று விட்டார்கள். இனித் தொழில் செய்யப் புறப்பட்டலாம். அதற்கு முன் உங்களைப் பார்சிக்கப் போகிறேன். அதில் வெற்றி பெற்றவருக்கு என்னிடமுள்ள இரத்தினக் கல்லைப் பரிசளிக்கப் போகிறேன் என்றார். அத்தோடு தான் கூறுவதைக் கேட்டு அதன் பிரகாரம் செயலில் இறங்குங்கள் என்றார்.

நீங்கள் கிராமங்கள் தோறும் சென்று அங்குள்ளவர்களோடு உறவாடி அவர்களைப் புரிந்து கொண்டு உச்சித நற்கிரியை செய்து வாருங்கள் என்று கூறி வேண்டிய பணத்தையும் கொடுத்து மக்களை வழியனுப்பி வைத்தார், அப்பெரியாராகிய தந்தையார்.

அம் மூன்று பிள்ளைகளும் கிராமங்கள் தோறும் சென்றார்கள். அங்குள்ள மக்களோடு உறவு பூண்டு பழக்க

வழக்கங்களை அறிந்தார்கள். அங்கு பல நற் செயல்களைச் செய்து பாராட்டுக்களையும் பெற்றுப் பல நாட்கள் கழித்துத் தம் ஊருக்க வந்து சேர்ந்தார்கள்.

தம்மிடம் வந்து சேர்ந்த பிள்ளைகளை மகிழ்ந்து வரவேற்றார் தந்தையார். மகிழ்ச்சியோடு அவர்களுக்கு நல்ல விருந்துசாரமும் நடத்தினார். அதன் பின் ஓர் இடத்தில் மூவரையும் இருக்க வைத்து உரையாடினார்: சரி மக்களே! நீங்கள் ஆற்றிய உச்சித நற்கிரியை ஒன்றினைக் கூறுங்கள் என்று மக்கள் மூவரையும் தனித்தனி கேட்டார்.

அப்பொழுது முத்த மகன் எழுந்து வணங்கி நின்று "தந்தையே! நான் சென்ற கிராமம் நல்ல கிராமம். யாவரும் என்னோடு அன்பாய்ப் பழகினார்கள். மக்கள் பலரும் என்மீது நம்பிக்கை வைத்திருந்தார்கள். அங்குள்ள ஏழைக் குடியானவன் ஒருவன் தன்னிடமுள்ள பணத்தை என்னிடம் தந்து பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கும் படி கேட்டுக்கொண்டான். பல நாட்களாகியும் அப்பணத்தை தரும்படி அவன் கேட்கவில்லை. நான் இவ்விடம் வரும்போது அப் பணத்தைத் தந்தவரிடம் கொடுக்காது வந்திருக்கலாம். யாரையும் சாட்சி வைத்துப் போருளை அவர்தாவில்லை. இது ஏமாற்றில்லை. நான் எனது மனச் சாட்சியின் படி அப்பொருளை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டு நன்றியோடு ஊர் திரும்பினேன்." என்று கூறி முடித்தார். அதற்குத் தந்தையார், "மகனே! நீ செய்தது ஒரு கடமை, தந்த பணத்தைத் தந்தவரிடம் கொடுத்து விடுவது சாதாரண வழக்கம். இப்படி ஒவ்வொருவரும் செய்வார்கள். இதில் என்ன புதுமை இருக்கிறது நீ ஒரு சாதாரண செயலையே செய்தாய்" என்று தந்தையார் கூறினார்.

இரண்டாவது மகன் 'தந்தையே! நான் ஒரு கிராமத்து வழியே சென்று கொண்டிருந்தேன். வழியருகே ஒரு கிணறு

இருந்தது. அந்தக் கிணற்றில் நீரை அள்ளிக் குடிக்க ஒரு சிறுமிழுயன்ற போது கால் வழுக்கிக் கிணற்றில் விழுந்து விட்டாள். அவ்வழியே யாரும்வரவில்லை. நான் தனியே ஓடிச் சென்று கிணற்றில் விழுந்த பிள்ளையைத் தூக்கிக் காப்பாற்றி விட்டேன். நான் அந்த மேலான காரியத்தைச் செய்யாதிருந்திருந்தால் அப்பிள்ளை இறந்திருக்கும். இது புண்ணியம் கலந்த புனிதச் செயல் இல்லையா?" என்று மைந்தன் வினவி நின்றான். அதற்குத் தந்தையார் "இந் நிகழ்ச்சியை யார் கண்டாலும் செய்து விட்டே அப்பாற் செல்வர். இதில் ஒரு புதுமையும் இல்லை. யாவர்க்கும் இது கடமை" என்று கூறி முடித்தார்.

முன்றாவது மகன், "தந்தையே! நான் ஒரு கிராமத்து வழியே சென்று கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது எதிரே ஒருவன் கூரிய ஆயுதத்துடன் வந்து கொண்டிருந்தான். தூரத்திலே வரும்பொழுது அவனை நான் இனங் கண்டு கொண்டேன். நான் தப்புவதற்கு வழி தேடி ஓடினேன். அவனும் என்னைக் கொல்லும் நோக்கத்துடன் தூரத்தி வந்தான். பக்கத்திலே உள்ள மலைச் சாரலிலே ஏறி மறைந்து கொள்ள விரும்பினேன். அகழியாகவுள்ள ஒற்றையடிப் பாதையில் நிதானமாகச் சென்று கொண்டிருந்தேன். என்னைத் தூரத்தி வந்த பகைவன் அப்பாதையிற் கால் வழுக்கிக் கீழே விழும் போது மலையில் இருந்து கீழ்ப்பக்கமாக முளைத்திருந்த செடியில் பிடித்துக் கொண்டு சத்தமிட்டான். நான் என்ன செய்வது என்று திகைத்து நின்றேன். அவனை மீட்டு விட்டால் என்னைக் கொன்று விடுவானோ என்ற யோசனை ஒரு புறம், ஓர் உயிரை அநியாயமாக இறக்க விடலாமா என்று மற்றொரு புறம் யோசனை உண்டாகியது.

இருந்தும் ஒருவாறு தெளிந்து என்னுயிர் போனாலும் அவன் உயிரைக் காப்பதே மேல் என்று நினைத்துத் துணிந்து அங்கு சென்று அவனை மீட்டு விட்டேன். அவன் அன்பு பாராட்டி மரியாதையுடன் சென்றான்" என்று கூறினான்.

இதனைக் கேட்ட தந்தை, "இதே உச்சித நற்கிரியை. யார் பகைவனுக்காக இரங்கி உதவி புரிகிறாரோ அவரே மேலான செயலைச் செய்தவர் ஆவர்" என்று கூறித் தன்னிடமிருந்த விலையூயர்ந்த இரத்தினக் கல்லையும் மூன்றாவது மகனிடம் பரிசாகக் கொடுத்தார். பின்னால் மூவரையும் உச்சித நற்கிரியைகளைச் செய்து மக்களின் நல்லெண்ணத்தைப் பெற்று வாழும்படி வாழ்த்தி அனுப்பினார்.

வினாக்கள்

கைம்மா றுகவாமற் கற்றறிந்தோர் மெய்வருந்தித்
தம்மால் இயலுதவி தாஞ்செய்வார் - அம்மா
முளைக்கும் எயிறு முதிர்க்கவெநா விற்கு
விளைக்கும் வலியனதாம் மென்று.

-நன்னெறி - 27.

ஏழை விதவையின் காணிக்கை

நாம் எல்லோரும் ஆலயத் துக்குச் சென்று வழிபடுகின்றோம். அங்கு ஆலயத் திருப்பணிக்கு உதவ வேண்டிய உண்டியல்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும். அதிற் சிலர் கருத்துச் செலுத்துவதில்லை. அங்கு வருபவர்கள் தம்மால் இயன்ற காணிக்கையை அங்குள்ள உண்டியலிற் போட்டுச் செல்வார்கள்.

ஒருநாள் கோவில் உண்டியலருகே யேசுநாதர் நின்று கொண்டிருந்தார். அங்கு வழிபட ஏழைகள், செல்வந்தர்கள் எனப் பலர் வந்தார்கள். வந்தவர்கள் உண்டியலிற் பணத்தைப் போட்டு நின்றனர்.

யேசு பெருமான் தன் சீடர்களை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினார்.

"ஆண்டவனுடைய ஆலயத்துக்கு வருபவர்கள் அவனது திருப்பணிக்கென உண்டியலிற் பணம் போடுகிறார்கள். பணம் படைத்தவர்கள் தங்கள் தகுதிக்கு ஏற்ப அதிக பணம் அளிக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பலரை இங்கு இன்று கண்டேன். இன்று ஒரு பெண் வந்தாள். அவள் ஒரு விதவைப் பெண். அவளுக்காகப் பாடுபட்டு உதவ எவருமில்லை. அவளுடைய உடை, நடை, பாவனை யாவும் அவளை ஒரு ஏழையெனக் காட்டி நின்றன. அங்ஙுனமான ஏழை உண்டியற் புக்கம் சென்றாள். தன் பணப்பையை எடுத்துத் திறந்தாள். அவளுடைய ஐஸ்வரியம் எல்லாம் அப் பையிலிருந்த இரண்டே இரண்டு நாணயங்களே. அவ் விரண்டு நாணயங்களை யும் மனமகிழ் ச் சியோடு அவ்வுண்டியலில் இட்டு நின்றாள்."

இப்படிக் கூறிய யேசுநாதர் தம் சீடர்களை மீண்டும் நோக்கி "இங்கு வந்த எல்லோரையும் விட அவ் விதவைப்பெண்"

சூடக்கொடுதாள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா"? என்று கேட்டார். "அஃது எப்படி? அவளிடம் இரண்டு நாணயங்கள் தானே இருந்தன" என்று சீடர் யேசு நாதரைப் பக்தி சிரத்தையோடு விளவினா.

"அது உண்மைதான். இங்கு பணம் படைத்தவர்கள் அதிக அளவிற் கொடுத்தார்கள். ஆனால், பணம் செலுத்திய பின் அவர்களிடம் பெருந்தொகைப் பணம் மீதியாக இருந்தது. கொடுத்ததினால் அவர்களுக்கு எவ்வித பாதிப்பும் இல்லை. ஆனால் இவ் ஏழைப் பெண்ணோ தன்னிடமுள்ள யாவற்றையும் கொடுத்து விட்டாள். அவளின் தியாகமே யாவற்றிலும் மேலானது" என்று தம் சீடருக்கு விளக்கிக் கூறினார் யேசுநாதர்.

தங்குறைதீர் வுள்ளார் தளர்ந்து பிறர்க்குறூறும்
வெங்குறைதீர்க் கிற்பார் விழுமியோர் - திங்கள்
கறையிருளை நீக்கக் கருதா துலகின்
நிறையிருளை நீக்குமே நின்று.

-நன்னெறி - 10.

ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்றா

ஒருநாள் ஒரு பொழுதாயினும் ஆலயத்திற்குச் சென்று வழிபட வேண்டும். "நாம் இந்தச் சர்ரம் எடுத்ததன் நோக்கம் இறைவனை வழிபட்டு முத்தியின்பம் பெறுதற் பொருட்டே" என்று ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் கூறியுள்ளார்கள். "முப்போதும் முடிசாய்த்துத் தொழு நின்ற பெருமான் எப்போதும் இனியான்" அங்ஙனமுள்ள நம் இறைவனை எப்போதும் எம் மனத்தே வைத்துப் பூசிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் இம்மையே சோறுங் கிடைத்து அம்மையே சிவலோகம் ஆளும் பேறுங் கிடைக்கும். அவை மாத்திரமல்ல நம் கருமமெல்லாம் தங்கருமமாக எடுத்துச் சும்பான். இதற்குச் சான்றாக நல்லதோரு கதையைத் தருகின்றேன்.

பிள்ளைகளே! இதனைப் படித்து மனம் கொள்வீர்களாக. திருச்சியில் ஒரு முதாட்டி ஒரு குடிசையில் வசித்து வந்தாள். அவள் குடிசை ஆற்றங்கரையில் அமைந்திருந்தது. அம் முதாட்டி ஆற்றுக்கப்பால் உள்ள ஆலயத்துக்குத் தினமும் எண்ணேய் கொண்டு சென்று விளக்கேற்றி இறைவனை வழிபட்டு வந்தாள்.

அம்முதாட்டிக்கு ஒரு மகள் இருந்தாள். அவள் விவாகமாகிக் கணவனோடு வேற்றுாரில் வாழ்ந்து வந்தாள். அவள் இப்போது கருப்பவதியாகித் தாடிடன் வந்து சேர்ந்து கொண்டாள். தாய்க்கு மகளைப் பராமரிக் கிறதும் ஆலயஞ் சென்று வழிபடுவதுத்தான் கருமமாயிருந்தது. மகளின் மகப்பேற்றுக் காலம் நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

ஒரு நாள் மாலை தாய் தன் வழமையான கடமையை நிறைவேற்றி விட்டு வந்து விடலாமென்று நினைத்தாள். பாத்திரத்தில் எண்ணேய் எடுத்துக் கொண்டு ஆலயம் சென்றாள். அங்கு செல்லும்

போது பின்னளக்கு எதுவும் நிகழ்ந்து விடக் கூடாது என்று ஆண்டவனை வேண்டிக் கொண்டாள். தாய் ஆற்றைக் கடந்து ஆலயத்தை அடைந்தாள். என்னைய் ஊற்றி விளக்கேற்றினாள். இறைவனை வழிபட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினாள்.

அப்பொழுது ஆறு பெருக்கெடுத் திருந்தது. ஆறு பெருக்கெடுத்தால் அவள் வீட்டுக்குச் செல்ல முடியாதிருந்தது. இந்நேரம் மகளின் நிலை என்னமோ என்று சிந்திக்கலானாள். இது பிரசவ காலம். மகள் தனிமையிலிருக்கிறாள். யாரும் துணைக்கு வரமாட்டார்கள். பிரசவம் நடந்தால் என்ன செய்வது என்று ஏங்கித் தவித்துக் கொண்டு ஆற்றுக்கப்பால் தாய் இருக்கிறாள். இரவுமாயிற்று. ஆற்றில் பெருக்கு அதிகரித்த வண்ணமிருந்தது. தன் வீட்டுக்குச் செல்ல முடியாது, அவள் ஆலயத்தைக்குச் சென்று மகளைக் காப்பாற்றும்படி ஆண்டவனைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இரவு ஆனதும் மகள் வீட்டில் விளக்கேற்றினாள். இறைவனைப் பிரார்த்தித்து விட்டு அமைதியாக ஓர் இடத்தில் இருந்து கொண்டு தாய் ஆலயம் சென்று இன்னும் வரவில்லையே என்று யோசிக்கலானாள். அப்பொழுது பிரசவக் குறிகள் தோன்றின. அவள் தனிமையில் இருக்கிறாள். தாய் ஆலயம் சென்று வராமையால் அவளுக்கு இந்நிலையில் வேறுயார் துணை வரப்போகிறார்கள். அவளுக்குப் பயம் உண்டாகியது. ஆலயத்தில் தாயும், வீட்டில் மகளும் தனித்திருந்து ஆண்டவனே நீ தான் துணை என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

வீட்டிற்கு அந்நேரம் தாய் போல் ஒருவர் வருகின்றார். மகளின் கடமைகளை ஒழுங்காக வந்தவர் செய்கிறார். தாய் வந்து விட்டாள் என்ற துணைவு மகளுக்கு. மகள் ஓர் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். பிரசவக் கடமைகளைச் சரிவரத் தாயானவள்

நிறைவேற்றுகிறாள். பிறந்த குழந்தைக்குச் செய்ய வேண்டிய அனைத்தும் செய்து மகளின் கடமைகளையும் நிறைவு செய்து அன்று இரவு இனிதே கழிய வைக்கிறார் தாயானவர்.

அடுத்த நாள் பொழுது விடி கிறது. ஆற்றுக்கு அக்கரையில் நின்றதாய் ஆலயத்தில் இறைவனை வழிபட்டுக் கொண்டு வீட்டை நோக்கி வந்தாள். ஆற்றுப் பெருக்குக் குறைந்து விட்டது. மகளைப் பார்க்கும் ஆவலில் ஆற்றைக் கடந்து விரைவாகத் தாய் வீடு வந்து சேர்ந்தாள். இத் தாய் வரவும் அங்கு நின்று இரவு பூராவும் மகளைக் காத்துப் பராமரித்து நின்ற தாயானவர் மறைந்து விட்டார். பிள்ளை அழும் சத்தத்தைக் கேட்ட தாய் ஓடோடியும் மகளின் இருப்பிடம் சென்று பார்த்தாள். "மகளே இவை எல்லாம் எப்படி நடந்திருக்கின்றன. யார் வந்து உனக்குப் பிரசவக் கடமைகளைச் செய்தார்," என்று ஆச்சரியத்தோடு மகளைக் கேட்டாள். "என்ன! நீங்கள் தானே நின்று இவற்றைச் செய்து விட்டு இப்பொழுது யார் செய்ததென்று கேட்கிறீர்கள்! உங்களைத் தவிர யார் இங்கு வந்து இவ் வேலைகளைச் செய்ய முடியும்" என்று மகள் தாயைக் கேட்டாள்.

தான் விளக்கேற்றி வழிபட்ட தெய்வந்தான் மகளின் பிரசவத்தைத் தாயாக வந்து நடத்தியுள்ளது என்று தாய் மனதில் எண்ணினாள். நடந்த விஷயங்களை இருவரும் கலந்து பேசிக் கொண்டார்கள். தெய்வத்தின் மகிமமைய எண்ணி எண்ணிப் புளகாங்கிதம் கொண்டார்கள். அன்று முதல் திருச்சியில் உள்ள ஆலயத்து இறைவனைத் தாயுமானவர் என்று அழைக்கலாயினர். திருச்சியில் இன்றும் தாயுமானவர் கோயில் இருப்பதைக் காணலாம்.

"சாயா அன்பினை நாடொறும் தழைப்பவர்
தாயேயாகி வளர்த்தனை போற்றி" (மணிவாசகர்)

குற்றவாளிக்கு உதயமான ஞானம்

தந்தை தாயர் தாம் பெற்ற பிள்ளைகளை உயர் நிலையடையச் செய்ய அரும்பாடுபட்டு வருவர் என்பது உண்மை. ஆயின் பிள்ளைகளிற் சிலர் அதனைப் பொருட்படுத்தாது நடந்து விட்டுத் தந்தை தாயரிற் குற்றஞ் சுமத்திப் பகிரங்கப்படுத்தி நிற்பதும் உண்டு. தந்தை தாயர் சொற்கேட்டு நடந்த பிள்ளைகளுக்கு எக் கேடும் நடந்ததில்லை. பிள்ளைகளே! இதற்கு உதாரணமாக ஒரு கதையைத் தருகிறேன். படித்துப் பாருங்கள்.

ஓர் ஊரிலே நல்ல பண்பான குடும்பத்திலே ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அக் குழந்தையைப் பெற்றோர் சீரும் சிறப்புமாய் வளர்த்து வந்தார்கள். தந்தை பொருளாதாரத்திற் சிறந்திருந்தார். நல்ல தொழிலிலும் ஈடுபட்டிருந்தார். அதனால் வருவாயும் சீராக இருந்தது. குடும்பத்துக்கு எவ்வித குறையும் இருக்கவில்லை.

பிள்ளையும் சகல ஐஸ்வரியங்களோடும் வளர்ந்து வந்தது. பிள்ளைக்கு ஐந்து வயதாகியது. "ஐயாண்டளவில் மையேடு கைபிடி" என்றல்லவா கூறப்பட்டிருக்கிறது. தந்தைக்குக் கடன் மைந்தனைச் சான்றோன் ஆக்குதல் தானே. அவனது ஐந்தாவது வயது ஆரம்பத்தில் நல்லாசிரியரின் மூலம் வித்தியாரம்பஞ் செய்து வைத்தார் தந்தை. பிள்ளைக்கு வேண்டிய யாவுங் கொடுத்துப் பள்ளிக் கூடத்திற் சேர்த்து வைத்தார். பிள்ளை ஒழுங்காகப் பள்ளிக் கூடத்திற்குச் சென்று வந்தான். பிள்ளையின் கல்வியில் தந்தை மிகவும் அக்கறை கொண்டிருந்தார். தினமும் பாடசாலை சென்று வந்த பிள்ளையை மாலையில் அவர் தொழிலால் வந்ததும் விசாரித்துக் கொள்வார். இரவிற் பிள்ளை படித்து வந்த பாடத்தை மனதில் பதிய வைக்கத் தானும் தேவையானவற்றைச் சொல்லிக் கொடுத்து வருவார்.

நாளாக ஆக, வகுப்பேறவேற்ப் பிள்ளை படிப்பில் நாட்டம் வைப்பதாக இல்லை. வீட்டிற் செல்வ நிலையும் அதற்கு ஒரு காரணமாக அமைந்து விட்டது. தாய்க்கு மகன் செல்லப்பிள்ளை. வீட்டில் சுவையான பண்டத்தைச் செய்து நாவுக்கு ருசியை வளர்த்து விட்டார். அத்தோடு மகனிடம் பணத்தைக் கொடுத்துக் கடையிலும் இனிப்புப் பொருள்களை வாங்கிச் சாப்பிட வைத்தார். அவனுக்கு நாவின் சுவை ஏற்றக் கல்வியின் சுவை குறையத் தொடங்கியது.

பாடசாலையிலும் அவனுக்கு நாட்டங் குறைவதாயிற்று. அதனால் வகுப்பேற்றந் தடைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. எப்படியிருந்தாலும் அவனுக்கு கையில் பணப் பழக்கத்திற்குக் குறைவில்லை. காரணம் தாயார் மகனில் வைத்த பாசத்தால் கேட்ட போதெல்லாம் பணத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தமைதான் தந்தைக்கு ஒரே கவலை! எப்படியும் மகனைப் படிப்பித்து ஆளாக்க வேண்டுமென்று முயன்று கொண்டிருந்தார். பாடசாலைக்குப் புறம்பாகவும் ஆசிரியர் ஒருவரிடம் அனுப்பிப் படிக்க வைத்தார். மகனுக்கு அது பெரு வாய்ப்பாக அமைந்து விட்டது. அந்நேரம் தன் சிநேகிதருடன் சேர்ந்து தீய பழக்கங்களைப் பழகினான். தன்னிடமிருந்த பணத்தை நண்பர்களுக்குச் செலவழிக்கத் தொடங்கினான். இதனால் நண்பர்கள் கூட்டம் ஒன்று இவனைச் சூழ்ந்து கொண்டது. இங்ஙனமாகத் தந்தையின் முயற்சி எதுவும் கைகூடவில்லை. மகனுக்கு வெளி நாட்டங் கூடி கல்வியின் நினைவு குறைந்து கொண்டே வந்தது.

தாய் காட்டும் அன்பு தான் பிள்ளையைப் படிக்க விடாது தடுக்கின்றது, என்று தந்தை நினைத்தார். மகனுக்கு இனிமேல் பணங்கொடுக்கக் கூடாது என்று கட்டளை இட்டார் தந்தை. பெற்ற மனம் பித்தல்லவா? தாய் மறைத்து வைத்து மகனுக்கு உதவியை, வழங்கினாள். தந்தை அதை அறிந்து கட்டுப்பாட்டை இறுக்கினார்.

மகனுக்குப் பணப் புழக்கம் கைவந்த கலையாயிற்றே. பணமின்றி அவனால் வெளியே செல்ல முடியாது. நண்பர்கள் தினமும் அவனது கையைப் பார்ப்பார்களே! அவன் களவெடுக்கத் தொடங்கி விட்டான். அந்த வழியில், வீட்டில் பணமிருக்கும் இடமறிந்து தேவைக்கதிகமாகப் பண நோட்டுக்களைக் கையாளத் தொடங்கினான். அடுக்கிலிருந்து ஒவ்வொரு நோட்டை அகற்ற வந்தான். இச் செயலைக் கண்டு பிடித்த தந்தை மிகுந்த சீற்றங்கொண்டார். ஆயினும் மகனாயிற்றே அவனைப் புத்தி சொல்லித் திருத்திப் படிக்க வைக்க முயன்றார். அதுவும் கைகூடுவதாக இல்லை.

தந்தை பிள்ளையைப் பாடசாலை விடுதியில் சேர்த்துப் படிக்க வைத்தார் அவனுக்குக் கட்டுப்பாடு இறுக்கமாக இருந்தது. இந் நிலையில் தன் நண்பர்களுடன் பழகவாய்ப்பில்லாது போயிற்று. அன்றியும் நாவுக்குருசியான பட்சணங்களை வாங்கி உண்பதற்கு அவனிடம் கையில் பணமில்லை. அவனுக்கு இது சிறையாக இருந்தது. இச் சிறையை முறித்து வெளியேறிச் சுதந்திரப் பறவையாக உலாவ அவன் எண்ணங் கொண்டான். ஒரு நாள் அவன் விடுதியை விட்டு ஓடி விட்டான். இத் செய்தியைப் பாடசாலை அதிபர் அவனது தந்தைக்கு அறிவித்து ஆவன செய்யும்படி கூறி வைத்தார். தந்தை மகனைத் தேடியும் காண முடியவில்லை. ”சொற் கேளாப் பிள்ளையால் குலத்திற் கீனம்” என்று தந்தை நினைத்துக் கவலையில் ஆழ்ந்தார்.

மகன் கெட்ட நண்பர்கள் சகவாசம் கொண்டு உணவு உடை தேவைகளுக்காகக் களவெடுக்கத் தொடங்கினான். சிறியளவிலே தொடங்கிய களவு பெருத்து விட்டது. நண்பர் கூட்டமளவிற்குக் களவும் பெரிய முறையில் விரிந்து விட்டது. சிறிய களவுகளில் பிடிப்பாது தப்பி வந்தவர்கள் கொள்ளையடிக்கத் திட்டம் தீட்டனர். கொள்ளைக்குத் தண்டனை மரணம் என்று இருந்த காலம்.

அப்பொழுது அவன் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து கொள்ளையுடன் கொலையும் செய்ய நேர்ந்தது. அக் கொள்ளை கொலைகளின் முழுப்பொறுப்பும் அவனைச் சார்ந்தது. மற்றவர்கள் தலை மறைவாகி விட்டனர். இவன் அகப்பட்டுப் பின் நீதி மன்றத்தில் வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்டது. அவன் விளக்க மறியலில் வைக்கப்பட்டான். நீதி மன்ற வழக்கு மேல் நீதிமன்றத்திற்குச் சென்றது. அங்கு அவன் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டான். நீதியரசர் தூக்குத் தண்டனையை விதித்து உமக்கு இறுதி ஆசை என்ன என்று கேட்டார். அப்பொழுது அவன் தந்தையைத் தரிசித்து அவருக்கு இறுதியாக ஒரு முத்தங் கொடுக்க ஆசைப்படுகிறேன் என்று கூறி நின்றான்.

நீதியரசர் தந்தையாரை அழைத்து மகனின் முன்னிலையில் நிறுத்தினார். மகன் தந்தையாரைக் கட்டித் தழுவி முத்தங் கொடுப்பது போலப் பாசாங்கு செய்து அவரின் மூக்கினைக் கடித்து முற்றாக எடுத்து விட்டுக் கீழ்வரும் பாட்டினையும் பாடினான்.

”அள்ளிக் கொடுக்கின்ற செம்பொனும் ஆடையும் ஆதாவாய்க் கொள்ளிக்கும் பட்ட கடனுக்கும் என்னைக் குறித்துப் பெற்றதல்லாற் துள்ளித் திரிகின்றகாலத்திலே எந்தன் துடுக்கடக்கிப் பள்ளிக்கு வைத்திலனே தந்தையாகிய பாதகனே”

என்ற பாடலையும் பாடி நின்றான்.

பிள்ளைகளே! இங்ஙனம் தந்தைமேற் குற்றம் சுமத்துகிறான் மகன். இது ஒரு தகாத செயல். பல வகையாலும் முயன்று படிக்க வைக்க நின்ற தந்தைக்கு இக் குற்றம் பொருந்தாது. அன்புக்கும் உண்டோ அடைக்கும் தாள் என்றதற்கு அமையத் தந்தை மகன் செயலைப் பொருட்படுத்தாமல் வெட்கப்படாமல் கருணை உள்ளம் பூத்தார் கண்ணீர் சோர அவனைக் கட்டித் தழுவி முத்தம் கொடுத்தார்.

"மகனே! உன்னைத் திருத்த நான் கூடிய மட்டும் பாடுபட்டேன். திருத்த முடியாது வருந்தினேன். என்ன செய்தாலும் நீ மகனே தான்; வேறு யாரும் இல்லை. யாது செய்தாய் அப்பா" என்று மனங்கலங்கி நின்றார்.

உடனே மகன் தன் பாரிய பிழையை உணர்ந்து செய்வது அறியாது திகைத்து நிலத்தில் வீழ்ந்தான். தந்தையின் பாதங்களிரண்டையும் பிடித்து என் பிழையை மன்னித்து விடுங்கள் என்று கண்ணீர் சோர அழுதான். இக்காட்சியைக் கண்ட நீதிமன்றத்தில் நின்றோர் அனைவரும் சோகத்திற்குள்ளானார்கள்.

பொன்னுங் கரும்பும் புகழ்வானும் சந்தனமும் சின்னம் படவருத்தன் செய்தாலும் - முன்னிருந்த நற்குணமே தோற்றும் நலிந்தாலும் உத்தமர்பால் நற்குணமே தோன்றும் நயந்து.

-நன்னெறி - 64.

ஆசிரியர் வெளியீடு செய்த நால்கள்

1. திருமணம் 1975 அக்டோபர்.
2. நால்வர் நெறியில் நாவலர் 1979 டிசம்பர்.
3. கருணைமழை பொழிந்த வள்ளல் 1989 ஆகஸ்ட்
4. சித்திரமேழி ஞானவியிரவர் போற்றித்திரு அகவல் 1991 ஏப்ரில்.
5. பெரியவிளான் வடசேரிப்பிள்ளையார் போற்றித் திருஅகவல் 1992.
6. சதுமலை புவனேஸ்வரி அம்மன் போற்றித் திருஅகவல் 1992.
7. சைவ நீதிக்கதைகள் முதலாம் பாகம் 1992.
8. இறைநாம அர்ச்சனை 1992.
9. மானிசோதி வேம்படி காளியம்பாள் போற்றி திருஅகவல் 1995 ஏப்ரல்.
10. மஹாவிஷ்ணு போற்றி திருஅகவல் 1996 டிசம்பர்.
11. வவுனியா குருமன்காடு காளியம்பாள் பஞ்சத்தோத்திரப் பாமாலை.
12. வவுனியா வேப்பங்குளம் சித்திவிநாயகர் திருவூஞ்சற் பாமாலை 1996 மார்ச்.
13. நவராத்திரி நாயகிகள் போற்றித் திரு அகவல் 1996 அக்டோபர்
14. செய்ரா உலக நீதிக்கதைகள் முதலாம் பாகம் 1996

அச்சேற்றவிருக்கும் நால்கள்

1. அற்புதம்
2. சைவ நீதிக் கதைகள் இரண்டாம் பாகம்
3. ஞானவியிரவர் போற்றித் திரு அகவல்
4. ஆலயமும் பூஜா கிரியைகளும்
5. விநாயகர் சந்தத் திருப்பாக்கள்

25026

